

Bu Eksikliğin İçinde Kendimi Unuttum

— kul mehmet · 17 Nisan 2025

Bu Eksikliğin İçinde Kendimi Unuttum

Terk edilişti paramparça duran bu duygu
Bir iz bırakmadan giden adımlar
Sessizliğin içinde yankılanan eksiklik
Ve ruhun derinliklerinde kapanmayan bir yara

Aynada gördüğüm bir yüz değil bir çöküştü
Zamanın çizgileri derinleşmiş
Gözlerinin ardında yankılanan bir derin sessizlik
Ve yüreğinde ağırlaşan eski hikâyeler vardı

Terk edilişti adını unutturan bir rüzgâr gibi
Zamanın içinde kaybolan hatıralar
Ellerden sıyrılan son dokunuş
Ve unutulmaya mahkûm edilmiş kelimeler

Terk edilişti, paramparça duran bu duygu.
Bir iz bırakmadan giden adımlar

Sessizliğin içinde yankılanan eksiklik
Ve ruhun derinliklerinde kapanmayan bir yara

Kelimeler sustu zaman ağırlaştı.
Gözler bekledi ama geri dönen olmadı
Her sessizlik, içimde yankılanan bir hatıra
Ve her hatıra, unutulmayan bir eksikliği

Terk edildiği geçmişin içinden süzülen bir ırmak
Adını anmayan rüzgârlar
Ellerden sıyrılan son dokunuş
Ve kalbimde mühürlenmiş bir boşluk

Özlem kelimelere sığmazken yollar hep sessizdi.
Bir ses dönmedi bir iz bulunmadı
Ve ben bu eksikliğin içinde önce kendimi sonra seni unuttum

Zaman suskun kelimeler yarım kaldı
Gözler bir hatırayı ararken yüreğe ağır bir boşluk çöktü
Geçmişin gölgeleri ayaklarına takılırken
Ve her nefeste içten içe yankılanan bir sızı kaldı

Terk edildiği ruhun dokunamadığı bir ayrılık
Geri dönmeyen seslerin yankısı
Elleri sıyıran son umut titrerken
Ve derinliklerinde kaybolan bir isim

Ve her nefeste terk edilen unutilan ben oldum
Mehmet Aluç